

WINNIE EN DE FLOPSIES

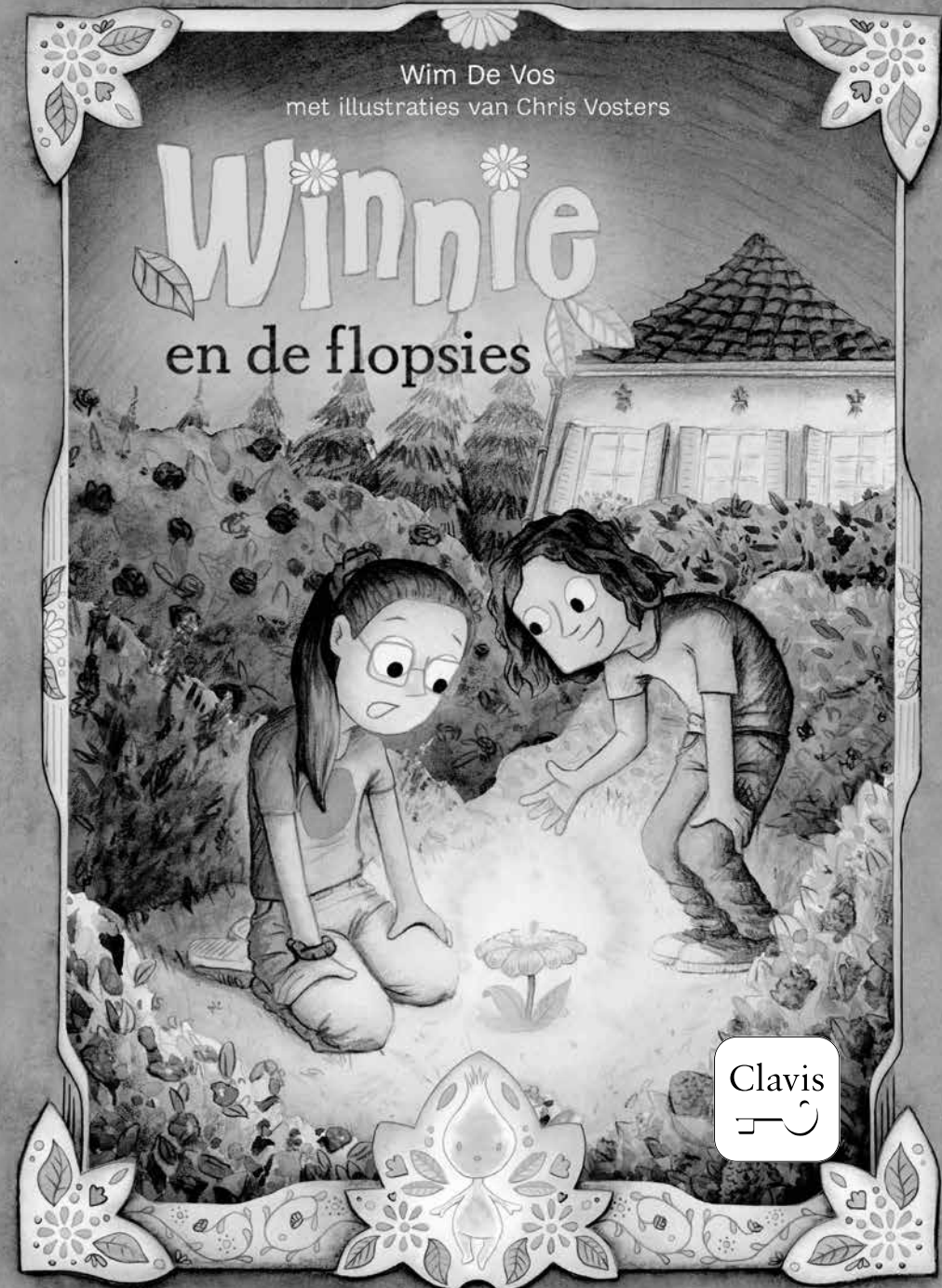
Voor Bas en Rosalie

*Erf de ogen van je kind. Kijk erdoor.
– Spinvis, 'Kom terug'*

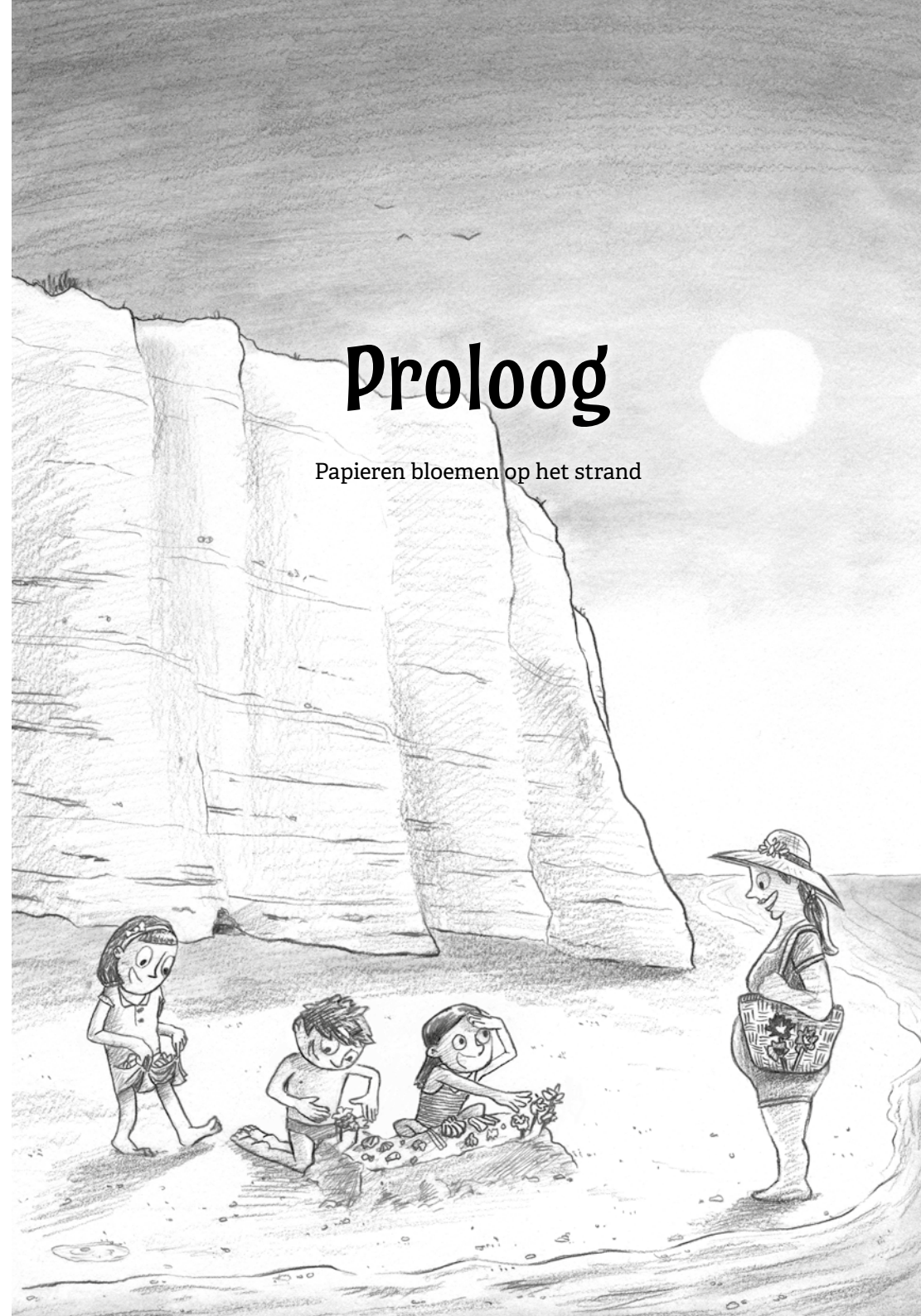
Wim De Vos
Winnie en de flopsies
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Chris Vosters
Trefw.: natuur, fantasie
NUR 283
ISBN 978 90 448 5313 1
D/2024/4124/030
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Proloog

Papieren bloemen op het strand

1953. Bij de Seven Sisters-kliffen aan de Engelse kust spelen vijf kinderen op het strand. De zusjes Berlinda en Bernadette zitten met hun Engelse vakantie vrienden George, Gemma en Jennifer op hun knieën in het losse zand. Ze hebben een zandmuurtje gebouwd en het versierd met schelpen, scheermessen en zwart zeewier.

Het zal niet lang meer duren voor hun hielen in het water komen. De zee komt steeds sneller op. Straks zal ook hun muurtje beginnen af te brokkelen. Maar dat is nu niet belangrijk: ze hebben een winkel open te houden.

Terwijl hun ouders op het keitjesstrand achter een gestreepte parasol schuilen tegen de felle zon, roepen de kinderen iedereen die passeert na om hun papieren bloemen te kopen, die ze netjes in het muurtje hebben gestoken. Op groene tuinstokjes hebben ze met verschillende kleuren crêpepapier bloemblaadjes gelijmd en opengetrokken. De papieren bloemen zijn niet duur: slechts vier zaagjes – kleine getande schelpen die je zo op het strand kunt vinden.

‘Deze oranje is niet te koop,’ zegt Gemma.

‘O, dat is jammer,’ zegt een vrouw die met een handjevol schelpen aan het zandkraampje staat. ‘En die gele?’

‘Die ook niet,’ zegt Jennifer, ‘daarin zitten onze fl...’

‘Niet zeggen!’ onderbreekt George haar. ‘Deze zijn wel allemaal te koop, mevrouw.’ Hij wijst naar een boeket rechts.

‘Dan neem ik ... eens kijken ... die paarse met dat groene hart erin.’

‘Ik zei toch dat het geen goed idee was om ze mee te nemen, Jennifer,’ zegt George als de dame weer vertrokken is.

‘Maar ze wilden alle twee de zee eens zien.’

‘En die mevrouw ziet ze toch niet in die bloemen zitten, of wel, George?’ vraagt de kleine Bernadette.

‘Nee, je hebt gelijk. Misschien kan het geen kwaad.’

Een grote golf spoelt over hun voeten en botst gretig tegen het muurtje aan.

‘Snel!’ roept Berlinda. ‘Redden wat er te redden valt!’

George, de oudste van de vijf, pakt snel de grote bos gekleurde papierbloemen, terwijl Gemma en Jennifer heel voorzichtig de oranje en de gele bloem oppakken.

‘Pas op dat ze er niet uit vallen!’

Wanneer de zon al een heel stuk naar de horizon is gezakt, vertrekken ze weer naar huis. De kinderen trekken hun strandkarretje achter hun ouders aan en maken plannen voor de volgende dag.

‘Morgen maken we onze winkel nog groter en mooier en versieren we hem met mosselen en scheermessen en ... en een heleboel kokkels,’ zegt Bernadette.

‘Maar dan laten we de kleintjes beter thuis,’ zegt Berlinda.

‘Kijk, Bernadette,’ zegt George en hij wijst in de oranje bloem van Jennifer. ‘Kijk hier eens. Ze slaapt.’

Naar de rand van de wereld

‘Is het nog ver, mam?’

‘Iets minder ver dan daarnet, liefje.’

‘Dat is ook niet echt een antwoord.’

Winnie zit op de achterbank en ziet de wereld voorbijkomen. En er is veel wereld. Het blijft maar komen. Haar hoofd leunt tegen het raam en kleeft er een beetje tegenaan.

‘Tja, ik weet het ook niet precies, meisje. Maar nu even niet. Je vader moet op de weg letten, het is hier best lastig om te rijden.’ Ze praat verder tegen pap, die met het hoofd over het stuur gebogen de borden van de snelweg probeert te lezen. ‘Dus dadelijk de snelweg af, en dan het Mallebos in en ...’

‘De snelweg af, dat weet ik ook wel,’ zegt hij bits. ‘Maar welke uitrit neem ik?’

De laatste keer dat pap naar tante Bernie reed was een

eeuwigheid geleden en nu is hij nerveus dat hij de weg niet meer vindt. ‘Een beetje duidelijkere info zou wel mogen, Lot.’

‘Hier, uitrit 17, zegt Google Maps.’

‘Google? Wat weet die nou van je tantes huis in Mostheuvel af?’

Mostheuvel. Dat klinkt dus echt als het einde van de wereld. Vanuit de auto heeft Winnie gezien dat ze de stad achter zich hebben gelaten. Daarna kwamen er vooral heel veel strepen op de snelweg. Stel je voor dat je al die strepen moet schilderen, had Winnie gedacht. Zou je baas ze dan op het einde van de dag tellen om te zien of je wel je best hebt gedaan? Een beetje zoals huiswerk maken? ‘*Nou Frank, dat kan beter. Jos heeft er drieëndertig meer vandaag. Dat hou ik van je loon af.*’ En zou je dan ’s nachts niet nog meer strepen liggen schilderen in je dromen?

Onophoudelijk witte lijnen trekken op asfalt, elke dag opnieuw, op een snelweg die maar niet lijkt te eindigen: Winnie zou nog liever in het vagevuur gaan wonen.

Gelukkig zijn ze onderweg ook drie vloekende koppels met autopech tegengekomen (het is altijd lachen met mensen die ruziemaken) en één kleuter met zijn broek op zijn enkels achter de vangrail. Hilarisch!

Nu rijden ze steeds verder van de bewoonde wereld vandaan. Er staan nog huizen langs de weg, maar het worden er steeds minder. Straks zijn er geen huizen meer over, en wat dan? Dan rijden we van de wereld af, denkt Winnie. Zomaar, boem patat, over de rand. En net voor dat gebeurt, zul je zien, net voor de rand van de wereld, daar ligt Mostheuvel,

en helemaal aan de uiterste rand van Mostheuvel zal het huis-
je staan van tante Bernie. Je zult het zien.

Winnie kent haar oudtante maar amper. Tante Bernie is de tante van mam en de zus van oma. Winnie heeft haar nog maar twee keer in haar leven gezien. Ze weet ook al lang niet meer hoe ze eruitziet. In het huis in Mostheuvel is ze zelfs nog nooit geweest. Of ze kan het zich althans niet herinneren.

‘En waarom moet ik bij tante Bernie blijven en mag William gewoon weer naar huis?’

‘William is toch nog veel te klein, meisje. Hij kan toch niet zo lang gaan logeren bij ...’

‘Hier dan, Lot? Is het deze uitrit?’ Paps hoofd draait hevig naar links en rechts en links.

‘Ja, ik denk het ... Wacht.’ Mam begint te tikken op haar telefoon.

‘Ah ja, ik zal even wachten, midden op snelweg. Geen probleem, Lot.’

Halverwege de rit is het gaan regenen. Winnie kijkt naar de druppels op de ruit van de auto. Naast haar is haar broertje William eindelijk in slaap gevallen. Hij heeft het eerste uur van de rit niet anders gedaan dan gezeurd. Dat hij naar *Teenage Mutant Ninja Turtles* wilde kijken. Dat zijn knuffel was gevallen. Dat dit saai was, zo lang in de auto zitten. Dat hij wilde kleuren. Dat hij niet meer wilde kleuren. Dat zijn kleurboek was gevallen. Dat zijn knuffel weer was gevallen. En mam had zich natuurlijk elke keer omgedraaid en hem gesust.

Zo krijg je dus alle aandacht, denkt Winnie, door zo irritant te zijn dat ze wel moeten kijken. Dat ze ook nog een dochter

van twaalf hebben, dat lijken haar ouders ondertussen vergeten te zijn. Stop me maar weg op de achterbank, denkt ze. Vergeet maar dat ik er ook nog ben. Antwoord maar niet op mijn vragen, mam, en laat me daarna maar achter bij een oudtante die ik niet ken, in een huis op de rand van de wereld. En dat een hele zomervakantie lang. Een hele lange, lege, slome zomer in het huis van tante Bernie, de achterbank van alle huizen.

Nee, het kan echt niet meer stuk.

